

ДА ЛИ ЈЕ СТАЊЕ „ГОРУЋЕ“?

Замена теза и тема је, на жалост, појава карактеристична за расправе у последње време. То је познато средство које се користи у недостатку аргумената. Овде смо, међутим, имали прилику да у употреби видимо и друга, мада за ЦК неуобичајена средства, чак и фалсификат — на пример, у цитату мога јучерањег излагања. Очигледно да до њега није дошло омашком, јер је и моје, као и сва друга излагања, умножено и овде је, два корака одавде у холу, на располагању свакоме.

Очигледно су разлике у оцени, па према томе и у односу према стању у друштву, велике. Можда крајност гледишта са којима се ја не слажем, најбоље и најкраће изражава став да ситуација није „горућа“. Можда за неке није „горућа“, али ја не верујем да за стотине хиљада незапослених није „горућа“. Бар не верујем да то није за 60.000 младих, школованих и незапослених у Београду. У име осталих не узимам право да говорим. Мада не верујем да ни за многе друге којима је стандард пао и живе на ивици голе егзистенције — ситуација није „горућа“. Не знам како би они прихватили захтев за „више толеранције“.

Али није тешко само незапосленима и осиромашенима. Све је теже већини људи. Присутан је континуиран пад квалитета живота. А, затим, све говори и о све већем процесу дезинтеграције. Голе цифре то потврђују. Али, ако чињенице неке не одговарају, тим горе по чињенице. Ту је проблем. Јер, једно је објашњавати неке ко не схвата, а друго објашњавати неке ко неће да схвати. То је онда само доказ да није реч о недостатку аргумената, о принципијелној расправи, већ о грчевитој одбрани позиција које ове нужне промене у политичком систему, за које се залажемо, угрожавају. То је најбољи доказ, бар за мене, да те позиције

и треба да буду угрожене. У то сам чврсто уверен и зато ћу се борити да буду угрожене, јер смо се због тога и срозали на овај ниво на коме се данас налазимо.

И на крају — само једну, сасвим кратку примедбу — у вези са захтевом да у дискусији треба чувати углед чланова СК. Од тога и таквог чувања међусобног угледа руководилаца, да не смеју један другом ништа да кажу па и кад погрешно раде, од тога и таквог чувања угледа — цео народ данас боли глава.

Боље би било да чувамо углед домовине, тиме што ћемо престати да је економски и политички онеспособљавамо неслогом политичко-бирокупратских врхова. Боље да се о том угледу бринемо, а не о чувању угледа појединаца који би требало сами да га чувају мислећи о томе шта говоре. А ако они заиста мисле то што говоре, ја се онда, као комуниста, осећам морално обавезним да се борим против таквог мишљења, таквих позиција и таквог угледа.